

МОЛОДИЙ МЕДИК

№1, січень 2023 р.

МІСІЯ ВНМУ – ПОЄДНАННЯ НАВЧАННЯ, ЛІКУВАННЯ ТА НАУКИ

Вінницький національний медичний університет імені Миколи Пирогова пройшов тривалий, понад столітній шлях інституційного та науково-лікувального розвитку. Університетська бібліотека й досі зберігає матеріали, що свідчать про високий рівень освітнього процесу, забезпечення викладачами безперервності студентської науки від часів Вінницького фармацевтичного інституту та його правонаступника — Вінницького медичного інституту і до цього часу.

Отримавши високе ім'я Миколи Пирогова (1960 р.) та «університетський» акредитаційний статус (1994 р.), наша спільнота вже володіла усталеними педагогічними, науковими та, я би додала, культурно-просвітницькими традиціями.

Слово «університет» походить від латинського universitas, що, зрештою, і перекладається як «спільнота» чи «єдність». Корпоративний дух медиків-вінничан – запорука всіх минулих і подальших звершень прекрасного викладацько-студентського колективу. Маючи хорошу академічну базу, декларуючи девізом якість, мусимо подолати виклики,

У ВНМУ — нова в.о. ректора. І вона обіцяє зміни. Але зміни лише на краще...

Наказом Міністерства охорони здоров'я (МОЗ) № 1 від 19 січня 2023 року професор, академік НАМН України Василь Максимович Мороз був звільнений з посади ректора Вінницького національного медичного університету імені М. І. Пирогова у зв'язку із закінченням строку дії контракту від 19 січня 2018 року № 1.

Своїм наступним наказом № 2 від 19 січня 2023 року МОЗ поклало виконання обов'язків ректора ВНМУ на Петрушенку Вікторію Вікторівну, завідувачку кафедри ендоскопічної та серцево-судинної хірургії ВНМУ, професорку та докторку медичних наук.

І вже наступного дня, 20 січня, в університеті відбулося представлення нового керівника, яке провів начальник Управління медичних кадрів, освіти і науки МОЗ Сергій Геннадійович Убогов. За словами нової очільниці закладу, її було призначено на посаду після конкурсу, який проводив МОЗ. І саме Вікторія Вікторівна представила найбільш досконалу концепцію розвитку ВНМУ, якою вона поділилася і з читачами «ММ».

що постали перед Українською державою в цей тяжкий момент.

Відтепер Вінницький медуніверситет, з огляду на вимоги воєнного стану, зобов'язаний виконати почесну місію унікального учбово-науково-практичного закладу. Так, відповідно до номенклатури чинного законодавства, ми — заклад вищої освіти. Однак потреби Збройних Сил, цивільного населення, розвитку сфери громадського здоров'я — все це вимагає рішучої щоденної підтримки галузей практичної медицини.

НЕ СТРИМУВАТИ, А СТИМУЛЮВАТИ — ОСЬ НАШ ДЕВІЗ!

Мій особистий пріоритет, на якому я хочу встановити акценти керівництва, працівників кафедр — підготовка лікаря-практика: інтелегентного, високоерудованого, комунікабельного та, головне, стресостійкого молодого спеціаліста, гідного продовжувача традицій Пироговського університету. Прагну орієнтувати університетську спільноту на скрупульозну, виважену співпрацю з кожним студентом, залучення здобувачів освіти всіх рівнів до міжнародної науково-технічної співпраці, грантових проєктів,

підтримку наукових і винахідницьких починань. Не стримувати, а стимулювати — ось наш девіз!

У ЦЕНТРИ УВАГИ — СТУДЕНТ!

Студент послугоуватиметься дружньою опікою професорсько-викладацького складу. Не буде обділених увагою. В процесі навчання юнацтво проходить через участь в гуртках, індивідуальну співпрацю з викладачами, участь у лікувальних розробках різноманітних кафедр. І це допоможе студентові обрати власну подальшу спеціалізацію.

Разом із тим академічна спільнота мусить усвідомити: перші кроки, етапи становлення молодого медика від студента до висококласного лікаря не можуть відбуватися примусово, з-під палиці. Ми всі повинні працювати на реальний результат, а не на фікцію.

Слід зацікавлювати, підтримувати, не відбивати бажання вчитися і дізнаватися нове. Коли найменша студентська ідея, побажання чи зауваження викликають зацікавленість викладача, тоді нам не доведеться хвилюватися за кадровий потенціал майбутнього.

Читайте на 2-й сторінці

У ВНМУ — нова в.о. ректора. І вона обіцяє зміни. Але зміни лише на краще...

Продовження.
Початок на 1-й сторінці

ФУНДАМЕНТАЛЬНІ ГАЛУЗІ — В ПОШАНІ

Зараз маємо всі умови для орієнтації університетської корпорації на практичну медицину. Втім, особливою пошаною користуватимуться фундаментальні галузі. Лише співпрацею фундаментальних і лікувально-практичних кафедр приїдемо до залучення стейкхолдерів (зацікавлених осіб). Попереду не проста, але надзвичайно необхідна робота від формування наукових колективів до реалізації грантових проєктів.

ТА ПРАКТИКИ НЕ ВІДСТАЮТЬ...

Об'єктом інвестиційної зацікавленості та подальших угод про науково-технічне співробітництво стане діяльність фармацевтичного факультету. Не менше надій покладаю на реформування роботи медично-

го факультету № 2, де готують медичних психологів.

Їхня місія така ж важлива, як і повсякденна робота хірургів, терапевтів, стоматологів, фармацевтів тощо. Медико-психологічна, медико-соціальна реабілітація найближчими роками залишатимуться першочерговими викликами вітчизняної системи охорони здоров'я.

Підсумую. Слід очікувати реновацій угод про міжнародне співробітництво – поновлення втрачених документів і укладення нових.

СТУДЕНТАМ – АКАДЕМІЧНА МОБІЛЬНІСТЬ, ВИКЛАДАЧАМ – ІННОВАЦІЙНІ РОЗРОБКИ!

Студенти реально братимуть участь в програмах академічної мобільності, нарешті стажуватимуться в провідних іноземних вишах, клініках. Для студентів відкриються лабораторії і «творча кухня» уні-

верситетських кафедр. Натомість керівництво ВНМУ зосереджуватиме всі свої зусилля на залученні інвестицій, сприянні інноваційним розробкам колег-викладачів.

«Робити вигляд» – це не про нас. Змістовною компонентою самоповаги і внутрішнього відчуття повноцінності є реальна практична діяльність. Тож працюймо заради студентства, заради себе та заради України!

Вікторія Петрушенко
доктор медичних наук,
професор,
в. о. ректора ВНМУ
ім. М. І. Пирогова

Колектив газети «Молодий медик» щиро вітає Вікторію Вікторівну та бажає їй наснаги, натхнення та завзяття реалізувати все задумане на найвищому рівні.

Кулінаримо для ЗСУ: Рада студентського самоврядування провела благодійний ярмарок

Коли тривають активні бойові дії, медичні автомобілі, що вивозять поранених, теж стають витратними матеріалами. Тож підрозділи часто потребують нового транспорту, й офіційного забезпечення автомобілями недостатньо.

Транспорт для воєнних медиків закуповують благодійні організації та волонтери. Рада студентського самоврядування ВНМУ (РСС) теж збирає кошти на придбання автівок для підрозділів, в яких рятують життя військовим випускники університету.

25 січня у холі морфологічного корпусу пройшов смачний благодійний ярмарок, що мав на меті зібрати кошти на автомобіль медичної служби.

Столи пропонували багато фабричної та домашньої продукції від найдок до до холодних напоїв чи гарячої кави. Була тут різноманітна випічка, снеки, шоколадні батончики, навіть деруни й налисники. Все

було продумано до дрібниць: тим, хто бажав поїсти просто зараз, пропонували одноразові тарілки й виделку та навіть сметану.

Студентська волонтерська команда весело запрошувала здобувачів вищої освіти та викладачів придбати щось поживне й долучитися до благодійного збору.

От що розповіли кореспондентці «ММ» представниці оргкомітету ярмарку.

Стебловська Ілона, медичний факультет, 3 курс, 10а група:

Метою ярмарку є збір коштів на ЗСУ. Ми, студенти, не маємо змоги якось заробляти, щоб напряму допомогти грошима.

Закінчення на 4-й стор.

Василю Максимовичу — браво та многая літа у плідній праці на благо ВНМУ!

Актовий зал ВНМУ був заповнений — співробітники щільно стояли навіть на верхніх галереях. Появу Василя Максимовича Мороза зустріли оплесками, які довго не вщухали. Колектив вітав ректора, з яким пройшов надзвичайно довгий та плідний шлях довжиною у 35 років. А загалом доктора медичних наук, професора, академіка НАН України Василя Мороза пов'язують з університетом понад 60 років життя.

Урочисту зустріч керівник первинної профспілкової організації співробітників ВНМУ, завідувач кафедри медицини катастроф та військової медицини, доцент, к.мед.н., полковник м/с запасу Матвійчук Микола Васильович відкрив... однією з улюблених українських пісень Василя Максимовича. І, підтриманий співом зали про «червоне — то любов, а чорне — то журба», подарував колишньому ректорові оберіг — вишитий рушник.

У зверненні до колективу Василь Максимович дуже докладно відповів на всі питання, які могли б непокоїти співробітників. Пояснив підстави та процедуру призначення Міністерством охорони здоров'я України в.о. ректора — доктора медичних наук, професора Петрушенко Вікторії Вікторівни. Запевнив, що попри складнощі воєнних місяців та втрату певної кількості іноземних здобувачів вищої освіти університет має надійний запас фінансової міцності.

«Я не зробив би так багато, якби не всі ви», — сказав Василь Максимович, згадуючи про визначні події десятиліть, протягом яких очолював ВНМУ: акредитацію закладу вищої освіти та отримання університетського статусу, відкриття стоматологічного і фармацевтичного факультетів, реорганізацію лікувального факультету, відкриття науково-дослідного та діагностичного центрів, побудову нового корпусу для фармфакультету та наукової бібліотеки, сучасного стадіону.

Згадав і про значущі задуми, які завершити не дали обставини й які доручає реалізувати новому керівництву ВНМУ: побудову університетської лікарні, ще одного гуртожитку, санаторію, реконструкцію

бази відпочинку у Приморському Одеської області. На завершення промови Василь Максимович побажав університету та його колективу згуртованості, плідної роботи, й процитував вірші Т. Шевченка у власній обробці:

*І дні ідуть, і ночі йдуть.
Я підіймаю вгору руки,
Благаю небеса, щоб до нас усіх
прийшли
Апостоли здоров'я, миру, щастя,
правди і науки!*

«35 років злету, — сказала на початку своєї промови призначена на посаду в.о ректора Петрушенко Вікторія Вікторівна. — Весь період, коли наш університет очолював Василь Максимович, — це період перемог, це період здобутків, побудови, розбудови й фундаментального становлення нашої альма матер».

Вікторія Вікторівна наголосила на тому, що кандидат на посаду в.о. ректора обирався МОЗУ з кількох претендентів, за підсумками співбесіди, й пообіцяла найближчим часом провести збори, на яких презентує колективу свою стратегію розвитку університету.

Вікторія Вікторівна озвучила пропозицію запровадити для В.М. Мороза посаду Почесного радника ректора ВНМУ, забезпечити Василя Максимовича кабінетом та автомобілем, зробити його членом ректорату і почесним членом Вченої ради. Присутні проголосували одноставно.

Вітаючи Василя Максимовича, ректорат університету, колективи факультетів і кафедр, наукової бібліотеки звертались до нього зі словами поваги та вдячності. Було багато теплих слів, згадок, жартів, чудових квітів та пам'ятних подарунків.

Кожен мав, за що подякувати.

Для багатьох Василь Максимович є особистістю, яка значною мірою змінила життя на краще, — як педагог, науковий керівник, очільник університету, просто небайдужа і чуйна людина. Чимало серед медичної спільноти Вінничини та України людей, для кого академік Мороз став взірцем наукової вимогливості, відповідальності, наполегливості, відданості обраній справі.

«Молодий медик» приєднується до теплих слів і побажань, адресованих Василю Максимовичу. Впевнені, що його досвід, енергія та любов до університету допоможуть втілити ще багато великих планів задля розвитку ВНМУ.

Шановний Василю Максимовичу!

Спільнота студентів висловлює Вам вдячність за роботу на посаді ректора ВНМУ ім. М.І. Пирогова.

Ми дякуємо Вам за 35-річну невтомну працю. За Ваш неоціненний вклад в розбудову та розвиток нашого університету.

Завдяки Вам сьогодні кожен випускник та студент пишається своєю Alma mater та з гордістю носить ім'я випускника, студента Вінницького національного університету імені М.І. Пирогова.

З 1988 року на Вашому шляху з'являлось багато викликів, але під Вашим керівництвом університет подолав ці перешкоди. І сьогодні, у найтемніший час для кожного українця, ми впораємось з усіма труднощами, бо Ви навчили нас не здаватись, навчили боротись за життя кожного українця на фронті і в тилу.

*Дякуємо, Василю Максимовичу!
Рада студентського самоврядування*

Професор Маркус Клеман: «Мені важливо бути тут. Ви не одні. І, повірте, ми ще повернемося»

На початку нового, 2023 року, Вінницький національний медичний університет та деякі з його клінічних хірургічних баз відвідав проф. Маркус Клеман. Він, завідувач відділу вісцеральної та васкулярної хірургії клініки д-ра Ерлера (місто Нюрнберг, Німеччина), впродовж майже трьох років є почесним професором ВНМУ.

І приїхав професор не лише з робочим візитом, а ще й з подарунками. Більше про мету його візиту та свої враження від нього професор розповів у ексклюзивному інтерв'ю газеті «Молодий медик».

— Мені приємно знаходитися тут. Вперше я приїхав до Вінниці 2 роки тому, щоб провести академічний курс з судинної хірургії. Але я та двоє моїх колег з університету Любека приїхали саме того дня, коли університет було зачинено на карантин через пандемію ковіду.

З нами були хірургічні інструменти, шовні матеріали — всі речі, які потрібні для проведення короткого курсу. Але курс не відбувся. І коли ми були змушені покинути Вінницю через ковід, я пообіцяв моїм колегам — Тетяні (Форманчук — доцентів кафедри хірургії № 2 — прим. ред.) та її чоловікові й іншим, що це не проблема, що університет закритися. Ми приїдемо знову через 8-10 тижнів.

Я лише хірург, не епідеміолог, і я не мав уявлення про те, що таке пандемія. Так, я був дуже оптимістичним [у своєму прогнозі]. І з того часу в Україні, як і в Німеччині, продовжувалася пандемія ковіду, але ми залишалися в контакті.

А потім — 24 лютого 2022 року — розпочалася війна. Я ніколи не забуду того дня, який, до того ж співпав із днем народження моєї матері. Я зателефонував професору Морозу, і всі плани щодо проведення цього тренінгового курсу знову були відкладені й так і не здійснені до цього часу — вже майже рік.

Увесь цей час ми намагалися підтримувати контакти з вінницьким колегами, наскільки це було можливим. Але напередодні Різдва я написав короткий мейл своїм колегам, і через дуже короткий проміжок часу склалося так, що зараз, під час своїх різдвяних канікул, я знову

приїхав сюди, попередньо взявши дозвіл на це у своєї родини.

Ви знаєте — ти думаєш про Україну щодня, про Вінницю, про колег-хірургів та інших людей, що залишаються тут, ти не забуваєш про них.

І для мене честь — бути тут, бачити, що люди почувуються добре навіть у цих жахливих обставинах, хоча й ніхто не знає, що принесе нам майбутнє.

Також влітку ми бачили, як на Вінницю впали ракети. Але це зовсім різні речі: бачити щось з екрану телевізора, а потім — на власні очі, як я цього ранку. Я бачив ці будинки, і це зовсім інше враження. Втім, незважаючи на невпевність майбутнього, я та представники вашого університету маємо спільне відчуття, що мусимо провести запланований раніше тренінговий курс у майбутньому.

— Чи важким був шлях до Вінниці з Німеччини?

— Ні. Цього разу я зрозумів, що Вінниця — це не так вже й далеко. Я дістався сюди машиною за півтора дні — на відміну від останнього візиту, коли ми мали чекати на кордоні щонайменше 4 години.

Цього разу я прибув на кордон вночі 1 січня і був готовий чекати. Але там я побачив, що ні попереду, ні позаду мене немає машин. І я витратив всього 15 хвилин на проходження митного контролю.

Таким чином, швидко прибув до Львова і заночував там. А зранку доволі швидко дістався Вінниці. І

мені дуже приємно бачити, що всі колеги живі-здорові.

— Які Ваші враження від відвідування хірургії?

— Я вже бачив деяких поранених солдат у лікарні. І як хірург я розумію, що з ними сталося, і якою важкою тепер є робота — впродовж тижнів та місяців — доглядати за ранами та ставити цих пацієнтів на ноги. Ми сьогодні бачили пацієнтку, якій потрібно щонайменше рік на реабілітацію. Тому мені важливо бути тут. І, повірте, ми ще повернемося.

Колись, будучи молодим, я писав, наслідуючи Жана-Поля Сартра, французького філософа: «Чого ми чекаємо?» І відповідав, що кожен може чекати на будь-що в своєму житті. Тому мені приємно бути тут, і я хочу залишатися в контакті з місцевими лікарями.

І це не моя думка як особистості, як хірурга Маркуса Клемана — за мною стоять багато людей, які підтримують вашу землю, ваших людей в дуже різні способи. Загалом у Німеччині та у Польщі, де ми також маємо багато друзів, українців підтримує дуже багато людей. Вони піклуються про тих, хто приїхав до цих країн. Також дуже багато людей жертвують гроші Червоному Хресту, іншим професійним командам.

Отже, до Вінниці прибути легко, але я думаю, що набагато важче навантажити 40-тонну вантажівку та доставити її неушкодженою до України. І в Німеччині багато людей, які залучені в цей процес. Таким чином, я бачу багато причин, чому маю повернутися до Вінниці, і для мене це дійсно задоволення.

– Вінниця на початку пандемії ковіду й зараз, через 2 роки та під час війни, справляє різне враження?

– Ні, враження не однакові та й відчуття зовсім різняться. Якби я не знав, що в країні йде війна, то, можливо, й не відчував би її.

Втім, зміни ти бачиш вже на кордоні. Потім, проїжджаючи Львів та інші міста, такі як Тернопіль, Вінниця, бачиш барикади, людей у формі – солдат разом із поліцейськими, і ти починаєш усвідомлювати, що в країні точиться війна.

Але українські державні інституції працюють і у важкі часи... Й дуже добре бачити також багато ознак нормального життя.

Моя поїздка до Вінниці пов'язана із дуже кумедною обставиною. Я керував машиною та дещо перевищив швидкість і був спійманий поліцейським, який виписав мені штраф. У цей момент я подумав, що у такі важкі часи державні інституції працюють!

І це дуже хороша ознака, як на мене: у цій частині країни немає катастрофи. Так, справи кепські в інших частинах країни, але тут все працює.

Це саме відчуття я маю і у вашому університеті: він працює. І це ви — ті, хто підтримує ці роботи.

Лікарні працюють. Вони отримали генератори. І сьогодні я сказав, що бачу, як держава працює, керівнику однієї з лікарень, перед якою стояв дуже брендвий, новий генератор. Але краще я б цього не говорив, адже натомість отримав відповідь, що тепер цей керівник думає лише про 120 літрів пального на годину,

яких потребує робота генератора. Втім, незважаючи і на ці обставини, лікарня працює!

Отже, мої враження у перший приїзд та зараз різняться. Однаковим залишається те, що я не маю знань як у вірусології, так і щодо війни. Те, що я можу, і про що я сказав професору Морозу: я можу принести вам відчуття, що ви не одні.

Я не маю ідей щодо того, як закінчиться війна, але я маю надію, що вона скінчиться.

– З собою Ви привезли гуманітарну допомогу. З чого саме складався цей вантаж?

– Зараз я привіз небагато речей. Я спитав Тетяну, а вона спитала колега, чого вони потребують на цей момент. Такі відповіді є дуже важливими, адже у нас немає достатнього уявлення, як протікає ваше щоденне життя.

Ми переймаємося, чи маєте ви достатньо тепла, їжі, хто доглядає за дітьми, за літніми людьми, як взагалі йдуть справи. Тому було дуже помічним отримати невеликий перелік речей, необхідних лікарні у сенсі медичного забезпечення.

Я не зміг привезти все необхідне, адже, як я дізнався, ми маємо проблеми у ланцюжку виробництва деяких видів медикаментів та засобів. Але легко дістати було шовний матеріал, тому що ми робили його запаси впродовж останніх 3-4 місяців. Причому частину матеріалу, який ми зібрали до літа, ми віддали Червоному Хресту, і він теж, сподіваюся, десь тут — в Україні.

Я також привіз антисептики для обробки шкіри, слизових оболонок та порожнин — 55 літрів. Але мені здається, що його буде використано впродовж тижня. Я розумію, що це крапля у морі, втім, це все ж таки крапля.

Також я привіз 3 000 лез для хірургічних скальпелів — їх теж було легко дістати, а ще перев'язувальні матеріали. Я не знаю, наскільки їх вистачить, але, думаю, на тривалий час.

Я спитав у керівника лікарні, що ще їм потрібно, і сподіваюся знайти ці речі. Тепер нам замовили спеціальний вид обгортання для ран черевної порожнини, а також спеціальні контрастні речовини для нового апарату комп'ютерної томографії, встановленого в лікарні. Я щасливий бачити людей тут у Вінниці. Ви не одні, і ми ще повернемося.

Надвечір 3 січня, у рамках свого візиту професор Клеман провів на базі кафедри хірургії № 2 в міській клінічній лікарні швидкої медичної допомоги круглий стіл для лікарів-хірургів, інтернів та студентів. Він зібрав більше ніж 20 людей, які працювали до пізнього вечора.

Спочатку проф. Клеман прочитав інтерактивну лекцію про професійне становлення лікаря-хірурга, яка дуже сподобалась аудиторії. Після почалася жива дискусія в форматі «питання – відповідь». Причому питання задавали всі: і хірурги вищої категорії, і студенти.

**Спілкувалася
Вікторія Родінкова**

Кулінаримо для ЗСУ: Рада студентського самоврядування провела благодійний ярмарок

Закінчення.

Початок на 1-й стор.

Тому намагаємось якимось інакше підтримувати хлопців, які нас захищають. Завдяки ним ми зараз тут знаходимось, і дякуємо їм за це. Ми беремо участь у роботі культурно-масового комітету РСС, який вирішив все це організувати. Ярмарок проводимо вже вдруге. І захід сьогодні масштабніший, ніж перший. Більше продукції, і ми вже бачимо, що більше людей взяли участь. Ми заохочували до цієї справи інших студентів, з інших комітетів. Думаємо, що наступний наш збір такого роду буде ще потужнішим.

Домашню їжу готували кожен у себе вдома, але ми дотримуємось санітарних вимог, зокрема не бра-

ли домашню продукцію з молоком. Тобто все, що приготоване власноруч, — з якісних продуктів, і не

містить інгредієнтів, здатних бути інфекційними збудниками.

Філатова Анна, медичний факультет, 2 курс, 16 група:

Я дуже рада, що наш комітет вирішив вдруге провести такий благодійний ярмарок. Вважаю, що важливий кожен внесок до нашої Перемоги. Приєднуюсь до думки моєї колеги: ми розуміємо, як необхідно зараз підтримувати військових, зокрема наших колег-медиків, які на передовій надають невідкладну й догоспітальну допомогу.

Робимо те, що можемо, й сподіваюсь, що це не останній наш захід. Впевнена — будуть ще ярмарки, і ми знайдемо й інші способи допомогати нашим захисникам на фронті.

«ММ»

Вінницьким лікарям допомагають британські: ВНМУ відвідав хірург Шихан Хеттіарачі

До Вінниці з тижневим робочим візитом завітав провідний британський пластично-реконструктивний хірург Шихан Хеттіарачі. Цей візит є вираженням підтримки українським лікарям, які змушені працювати з викликами сьогодення, від усієї медичної спільноти Великої Британії, зокрема Британського товариства пластично-реконструктивних хірургів. І варто зазначити, що це не перший візит лікаря до Вінниці.

Більше ніж десять років лікар Шихан очолює відділення пластичної та реконструктивної хірургії Королівського коледжу хірургів Англії в Лондоні. Спеціалізується на хірургії кисті та зап'ястя дорослих і дітей, пластичній та реконструктивній хірургії, комплексній реконструкції кінцівок, а також лікуванні великої травми, в тому числі мінно-вибухової, оскільки неодноразово як військовий лікар працював у зонах бойових дій.

Робочий візит британського хірурга включав практичну та теоретичну складові. Після насиченої практичної роботи було проведено ряд навчальних заходів для прак-

тикуючих лікарів, лікарів-інтернів, аспірантів та студентів.

Зокрема, на кафедрі хірургії № 2 Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова на базі КНП «Міська клінічна лікарня швидкої медичної допомоги» провели два навчальних hands-on тренінгів, присвячених лоскутним

технікам для закриття дефектів м'яких тканин. Розглянули особливості визначення кровотоку при формуванні різних видів лоскутів із застосуванням ефекту Доплера.

Після теоретичної частини студенти та молоді лікарі мали можливість попрацювати парами та відпрацювати навички роботи з міні-дуплексом для визначення ангіосом в типових місцях на кінцівках. На завершення навчального курсу – демонстрація та розбір клінічного кейсу з доплер-контролем переміщеного лоскута.

Загалом навчання пройшли близько 60 студентів та лікарів-інтернів. Також обговорили плани на майбутню співпрацю, одним з напрямків якої є навчальний.

Ми щиро вдячні лікарю Шихану та британським колегам за всебічну підтримку з перших днів війни! Для нас велика честь співпрацювати з фахівцями світового рівня та організувати подібні заходи. Сподіваємось, це буде гарним поштовхом до розвитку пластично-реконструктивної хірургії в Україні та на Вінничині зокрема.

Тетяна Форманчук,
доцент кафедри хірургії № 2
ВНМУ

ВНМУ дякує Університетській клініці землі Шлезвіг-Гольштейн за підтримку й благодійну допомогу

На початку року ВНМУ отримав від Університетської клініки землі Шлезвіг-Гольштейн (UKSH) два генератори для пунктів незламності. Ці агрегати вже працюють в укриттях під морфологічним та новим корпусами університету. Але генератори — то тільки частина допомоги від німецьких колег.

Проректор ЗВО із науково-педагогічної та лікувальної роботи ВНМУ ім. М.І. Пирогова професор Василь Васильович Погорілий розповів «Молодому медику», що UKSH надає велику допомогу Україні, особливо учбовим закладам та, в тому числі, Вінницькому медичному університету.

«Допомагали не один раз. Це мільйонні надходження для життєзабезпечення закладів охорони здоров'я та навчальних закладів. Зокрема йдеться про медичне обладнання, засоби надання допомоги, особливо під час теперішніх воєнних подій.

Останні надходження, котрі організовані паном Григорієм Лапшиним, нашим випускником, який тепер працює в Німеччині з цілою командою, стосувалися постачання комп'ютерного обладнання для моніторингу пацієнтів. В тому числі були надані бронхоскопи, наркозні апарати, кардіостимулятори, апаратура стеження за пацієнтом.

Ми отримували від клініки UKSH допомогу з дезінфекційними розчинами, провідні лікарі закладу приїздили до нас для обміну досвідом, проводили оперативні втручання.

І ось зараз — як тільки виникли великі проблеми з освітленням, клініка надіслала університету генератори».

За вагомий внесок у розвиток медичної освіти й науки та покращення матеріально-технічної бази ВНМУ звання почесних докторів університету отримали:

- професор, доктор медицини Тобіас Кек, голова та головний хірург відділення хірургії University Medical Center Schleswig-Holstein, Campus Lubeck
- доктор медицини Григорій Лапшин,
- професор, доктор медицини, Dr. Н.с. Йєнс Шольц, MBA, CEO Univercity Medical Center Schleswig-Holstein.

«Ми з великою вдячністю ставимось до такої допомоги і вважаємо, що цю співпрацю обов'язково треба продовжити, в тому числі після Перемоги. Думаю, що співпраця продовжуватиметься не тільки на рівні гуманітарної допомоги, але й у сфері освітніх програм, обміну досвідом», — наголосив Василь Васильович.

Тетяна Ігнатська

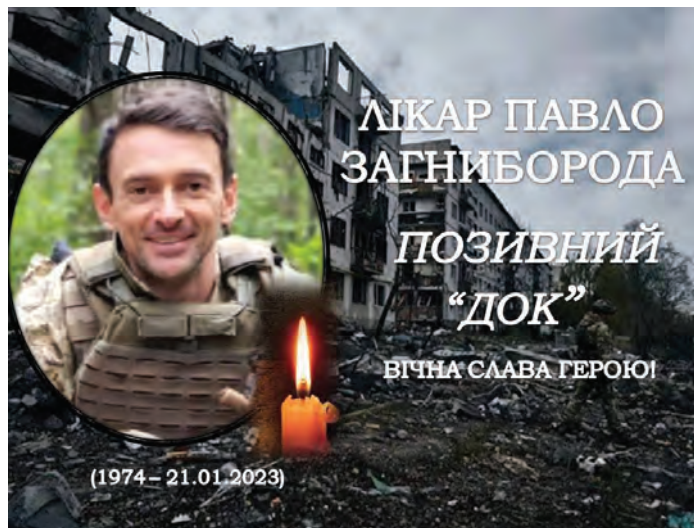
Вічна слава герою

21 січня 2023 р. під Бахмутом загинув військовий лікар, капітан медичної служби Павло Петрович Загниборода, син доцента П. К. Загнибороди (декана медичного факультету ВНМУ у 1994-2011 рр).

Павло Петрович народився у Вінниці, у 1997 р. з відзнакою закінчив Вінницький національний медичний університет. Працював лікарем-терапевтом у м. Одесі.

Був активним учасником Революції гідності. У 2014 р. з Майдану пішов добровольцем на фронт та потрапив до 79-ї окремої аеромобільної бригади, де проходив службу на посаді начальника медичної служби батальйону. Демобілізувався у 2015 р.

«З початком повномасштабного вторгнення, у березні 2022 р., знову повернувся допомагати побратимам. У боях за Бахмут 48-річний Павло Загниборода виявив героїзм та сталеву витримку. У нього, як і у багатьох інших медиків на війні, був звичайний позивний Док. Він успішно справлявся з будь-яким бой-

вим завданням і як лікар у потрібний момент професійно надавав бійцям допомогу», – йдеться у повідомленні Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Вранці 21 січня Павло Загниборода виконував бойове завдання у складі медичної евакуаційної групи. Під час ворожого артилерійського обстрілу медик, на жаль, отримав численні поранення, які виявилися несумісними із життям.

Наказом Голови Держприкордонслужби Павлу Загнибороді надано чергове військове звання «майор» (посмертно). У Павла залишилися дружина та сестра, також лікарі, та син, який зараз захищає Україну у складі Збройних Сил України.

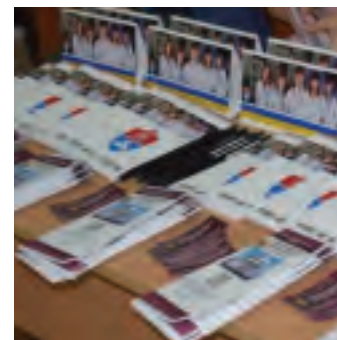
«ММ» дякує за допомогу у підготовці некрологу співробітницям Наукової бібліотеки ВНМУ

Профорієнтаційна робота – важливий напрям популяризації університету

З метою підготовки до вступної кампанії 2023 року та проведення профорієнтаційної роботи серед учнів випускних класів КЗ «Вінницького ліцею № 4 ім. М.І.Менделєєва» відбулась зустріч представників Приймальної комісії та студентського самоврядування ВНМУ ім. М.І. Пирогова з батьками та учнями 11-х класів у рамках співпраці з закладами загальної середньої освіти.

Під час зустрічі відповідальний секретар приймальної комісії доцент Юлія Кордон та заступник відповідального секретаря доцент Юрій Шкарівський презентували Вінницький національний медичний університет ім. М.І.Пирогова, його досягнення та престиж на всеукраїнському та міжнародному рівнях. Головну увагу зосередили на умовах конкурсного відбору для вступу за акредитованими освітньо-професійними програмами та можливостях для наукової та творчої реалізації майбутнього студента.

Зустріч зацікавила і учнів, і їх батьків – вони отримали вичерпні відповіді на питання, які їх хвилювали.

Швидко, академічно та прозоро: у ВНМУ тривають захисти дисертацій. Попри війну

12 січня 2022 р. набрала чинності постанова КМУ № 44, що визначила докорінно нові правила захисту дисертацій на здобуття ступеня доктора філософії. Згідно з цим порядком у 2022 році у ВНМУ відбулись захисти 14 робіт, а у 2023 році докторами філософії вже стали ще 4 здобувачі.

Свій, науковий фронт, тримає ціла команда професіоналів університету, залучених до організації процесу захисту дисертацій. І одну з ключових ролей тут відіграє секретар спеціалізованої вченої ради, к. мед. н., старший науковий співробітник Інна Михайлівна Кириченко. Саме до неї звернувся «Молодий медик», щоб дізнатися, які особливості нового порядку, як він працює та до чого мають готуватись дисертанти.

Інно Михайлівно, ви працюєте з дисертантами вже понад 20 років...

Так, з 2003 до 2012 р. я працювала технічним секретарем спеціалізованої вченої ради Д 05.600.02 із захисту дисертацій з нормальної анатомії та нормальної фізіології. Головою ради усі роки був академік НАМН України, доктор медичних наук, професор Василь Максимович Мороз. Підготовлені документи узгоджувались з секретарем вченої ради (тоді ним був професор Олег Володимирович Власенко — ред.) і подавались на розгляд.

Це була дуже відповідальна робота з підготовки та оформлення всіх необхідних документів. За всі роки у нас не було проблем із захистами. З 2012 р. до 2021 року я вже працювала вченим секретарем цієї спеціалізованої вченої ради.

До нас на захисти приїздили дисертанти та опоненти з інших ЗВО. Вони завжди відзначали, що захисти в нашому університеті проходять дуже чітко та академічно. За весь час роботи спеціалізованої вченої ради було захищено з обох спеціальностей 130 дисертацій, з них 17 — докторські.

Дія спеціалізованої вченої ради Д 05.600.02 закінчувалась у 2021 році, а у 2019 р. ми паралельно почали здійснювати захисти здобувачів ступеня доктора філософії згідно з Постановою КМУ № 167 від 06.03.2019 «Про присудження ступеня доктора філософії» (далі — постанова № 167).

З 29 травня 2020 р. до 8 квітня

2022 р. у нас було створено 46 разових рад в рамках проведення експерименту.

У січні 2022 р. вийшла нова Постанова КМУ № 44 — «Про затвердження Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії» (далі — постанова № 44). І зараз ми працюємо за цим документом.

В чому полягає новий порядок захисту і чим він відрізняється від попередніх?

Розповім за порядком. По завершенню навчання за акредитованою освітньо-науковою програмою здобувач отримує академічну довідку і висновок наукового керівника (керівників) та звертається до структурного підрозділу закладу, що реалізує освітньо-наукову програму та/або здійснює підготовку здобувача, з письмовою заявою щодо отримання висновку про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації.

На кафедрі проводиться засідання, де призначається комісія для проведення публічної презентації здобувачем наукових результатів. На засіданні призначають голову комісії та двох рецензентів. Готуючи роботу до публічної презентації в межах університету, вони читають дисертацію, надають зауваження, пропонують правки, які мають опрацювати дисертант та його науковий керівник.

Коли голова й рецензенти на етапі попередньої підготовки згодні

з тим, що викладено в дисертації, відбувається публічна презентація роботи. Голова ради зачитує висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертації.

За умови отримання позитивного висновку про наукову новизну проводиться засідання структурного підрозділу, де узгоджуються кандидатури, що будуть пропонуватись вчненій раді закладу до складу разової ради. Для цього керівником та дисертантом дуже ретельно підбираються наукові роботи членів ради, адже саме за їх тематикою і визначається, чи може певний вчений увійти до складу разової ради.

Потрібно довести, що обрані п'ять науковців є спеціалістами з тематики дисертації, здатними охарактеризувати роботу здобувача, оцінити її новизну та наукову цінність. Робиться пошук за ключовими словами дисертації та роботами потенційних кандидатів.

Після цього здобувач має право звернутись до вченої ради закладу, в якому виконав освітньо-наукову програму, з письмовою заявою про утворення разової ради. До заяви додаються документи за переліком, оприлюдненим на сайті разових рад.

Рішення про утворення разової ради ухвалює вчена рада ЗВО. Заклад на підставі рішення вченої ради видає наказ про утворення разової ради. Протягом п'яти робочих днів після наказу заклад оприлюднює на сайті університету необхідні документи, що дозволяє вносити інформацію про утворення разової ради до інформаційної системи Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти (далі — НАЗЯВО).

Чи бували випадки, що вам не дозволяли відкрити разову вчену раду?

Так, було чотири рази. Тричі МОН повідомило нас про те, що члени ради не підходять дисертанту за напрямком наукових робіт. За наказом ректора в одному випадку був змінений рецензент, у двох інших — підібрані більш релевантні роботи рецензентів.

У одному випадку у поданій нами до НАЗЯВО інформації трапилась суто технічна помилка, яку ми виправили. Усі 4 ради у встановлені постановою № 44 терміни були відкриті, дисертації успішно захищені та затверджені.

А якщо з якихось причин хтось зі членів ради не зможе під'єднатися до трансляції захисту?

Захист переноситься, це прописано в процедурі.

Які переваги ви бачите у новому способі захисту?

Значно скоротився весь процес, від підготовки до затвердження. Раніше, за постановою № 167, він займав щонайменше пів року, а то й рік.

А зараз, якщо дисертант і науковий керівник ретельно пропрацювали усі документи та дисертацію, процедура від заяви у вчену раду до захисту та затвердження займає 2-3 місяці.

Якщо протягом місяця з моменту оприлюднення відомостей про склад ради не надходить зауважень від МОН, на сайті НАЗЯВО стає інтерактивним певне вікно, що означає: склад ради схвалений і захист дозволений. Про це повідомляється дисертантові та керівнику.

Протягом 15 днів з моменту відкриття ради на сайт разових рад мають надійти підписані електронними підписами членів ради рецензії та відгуки у PDF/A форматі. Після надходження останньої рецензії чи відгуку протягом 3 робочих днів призначається дата захисту. Про дату, час та місце захисту ми повідомляємо НАЗЯВО.

Якщо захист відбувся, то протягом трьох робочих днів на сайті разової ради оприлюднюються завірений електронною печаткою закладу відеозапис, протокол нанесення електронної печатки університету та скан рішення ради про захист роботи.

Після виконання цих умов протягом п'яти робочих днів ми заходимо на сайт НАЗЯВО й повідомляємо, що захист відбувся. Відповідно на сайті агенства з'являється помітка — ступінь присуджень.

І потім, за 15-30 днів, видається наказ ректора про видачу диплома та додатка до нього європейського зразка.

Тобто все дуже швидко. От найсвіжіший приклад: 25 листопада відбулась вчена рада, де затвердили склад разової ради, 1 грудня ми подали інформацію на сайт НАЗЯВО про бажання її відкрити, 2 січня отримали дозвіл, на кінець січня запланували захист.

Отже, система працює швидко й прозоро?

Абсолютно прозоро. Ми можемо зайти на сайт НАЗЯВО й подивитись дані дисертанта, його основні роботи, анотацію, дисертацію, дані на всіх членів ради, їхні публікації.

Складно було опанувати нові правила?

Коли була оприлюднена постанова № 44, ми вивчали її дуже ретельно й докладно. Всі вже звикли до попереднього порядку, і от тепер все по-іншому.

Доводиться пояснювати все знову й дисертантам, і науковим керівникам — багато хто з них захищався за попередніми правилами, коли були ще кандидатські й докторські дисертації.

Щодо опанування й організації процесу хочу зазначити: у науковій роботі, як і на фронті, один у полі не воїн. Дійсно, була проведена велика робота з прискіпливого вивчення нових правил разом з проректором з наукової роботи професором Олегом Володимировичем Власенком. Він надзвичайно допоміг.

Ми колегіально перечитували, обговорювали кожен абзац та пункт. Якщо чогось не знали, телефонували до МОН, зв'язувались із НАЗЯВО, вони нам надавали роз'яснення.

Підготовка дисертантів до захисту — командна справа. Багато попередньої роботи з підготовки документів здобувачів ступеня доктора філософії проводить інспектор наукового відділу Наталя Петрівна Попова. Коли справа готова, Наталя Петрівна представляє її у присутності проректора з наукової роботи та її передає мені.

Завідувач відділу аспірантури та докторантури Тетяна Іванівна Чорнолишук також працює з аспірантами, готує академічні довідки. На етапі подання у НАЗЯВО ми співпрацюємо із завідувачкою сектору наукової бібліографії Наукової бібліотеки ВНМУ Вікторією Анатоліївною Коваленко. Дуже досвідчена людина, її допомога багато важить.

Усі співробітники експлуатаційно-технічного відділу, який очолює Олег Дмитрович Прохоров, надають технічну підтримку нашим дисертантам. Один з них, інженер Дмитро Горупай, влаштовує тестові підключення, здійснює трансляції захистів та їх записи.

Коли відбувся перший захист за новими правилами?

До речі, другими та третіми захистами в Україні за новою процедурою були наші: відповідно науковий ступінь отримали Віталій Побережець та Ольга Чайковська. Дуже обдаровані, цілеспрямовані й компетентні молоді науковці. За постановою № 44 вже проведено 14 захистів у 2022 р. та 4 — у 2023 р. Тепер триває робота з новими здобувачами, готуємось до найближчої Вченої ради.

Як дисертанти отримують дипломи?

В університеті є урочиста церемонія вручення дипломів. Ректор запрошує до себе й особисто вручає дипломи, вітає кожного. Це дуже надихає молодих науковців.

Чи існує в Україні якийсь рейтинг університетів за кількістю проведення захистів?

Я таких рейтингів не зустрічала. Але переконана, що ми знаходимося у групі лідерів. На сьогодні відкрито 65 рад, і робота триває щодня.

Планка надзвичайно висока. Наші найкращі випускники з перших років студентства займаються науковою роботою, потім йдуть до аспірантури, там вивчають великий перелік дисциплін. Базою дисертації мають бути публікації в спеціалізованих виданнях, виступи на наукових форумах, акти впровадження.

У ВНМУ ім. М.І.Пирогова потужна наукова армія, яка працює на найкращий результат. В університеті акредитовано наукові програми з галузі знань «Охорона здоров'я» за спеціальностями «Медицина», «Педіатрія», «Стоматологія», «Громадське здоров'я»; з галузі знань «Біологія» за спеціальністю «Біологія». З усіх спеціальностей уже відбулися захисти.

Значний кадровий потенціал, висока публікаційна активність наших співробітників, їхні різнобічні інтереси надають можливість створювати ради за потребою в кожному конкретному випадку тематику.

Ми добре знаємо, що новий ректор нашого університету Вікторія Вікторівна Петрушенко не на словах знає, який непростий шлях проходять люди, що обрали справою життя науку.

Вікторія Вікторівна пройшла всі шаблі професійного та адміністративного зростання: захистила кандидатську та докторську дисертації, отримала вчені звання доцента та професора, працювала проректором з наукової роботи нашого ЗВО, створила та очолювала кафедру ендоскопічної та серцево-судинної хірургії. Тож розраховуємо на підтримку нею наших науковців. Впевнені, що ВНМУ з її допомогою та підтримкою стане ще кращим та успішнішим закладом вищої медичної освіти України, в якому буде комфортно працювати у практичній медицині та займатись науковою діяльністю усім, хто цього прагне.

**Спілкувалася
Тетяна Ігнат'єва**

Дмитро Валерійович Дмитрієв: «Потрібно любити свою професію. Якщо не любиш, нічого не вийде»

Застати для бесіди анестезіолога, доктора медичних наук, професора ВНМУ ім. М. І. Пирогова Дмитра Валерійовича Дмитрієва виявилось завданням із п'ятьма зірочками — по одній на кожен робочий день тижня. Тож інтерв'ю, яке, зрештою, відбулося, перетворилося на бліц. Але під час нього ми намагалися розпитати відомого анестезіолога, який днями святкував ювілей, про найважливіше для молодих медиків.

Питання, яке не оминати: чому Ви обрали таку спеціальність?

Все дуже просто. Мої батьки були лікарями: мама — педіатром, а батько — анестезіологом. Вибір дитячої анестезіології був обумовлений моїм бажанням охопити обидва напрями. Не порекомендую цю формулу вибору професії як універсальну, але для мене вона виявилась правильною.

Ви стажувались у Німеччині, США, Австрії, Польщі, Швейцарії, Сербії, Словаччині. Медицина закордону має відмінності?

У них протокольна медицина. У переважній кількості випадків лікарі діють виключно за протоколом. Ставлення до пацієнтів у них, мабуть, більш знеособлене. Ми в Україні більше співчуваємо. Наші лікарі не гірші — просто у нас немає стільки витратних матеріалів, апаратури й іншого. Тому у нас, мабуть, більше проблем.

Допомогу ми надаємо не набагато гірше. Професійний рівень, може, у наших фахівців навіть вищий, бо весь час потрібне клінічне мислення. Ми не можемо собі дозволити, наприклад, 15 разів зробити пацієнтові МРТ. Тому там, де треба поставити діагноз за симптомами, наш лікар може впоратися краще.

Зараз ми теж впроваджуємо протокольну медицину, саме за її правилами, на мою думку, працюватимуть молоді лікарі. І насправді протокол — це добре, бо завдяки йому уникають помилок у більшості випадків: ти маєш робити так, так і так. Але, дотримуючись протоколу, все ж треба розуміти, що ти робиш і чому дієш саме так.

І страхова медицина за кордоном теж диктує правила: клінічний випадок, пролікований не за протоколом, ніхто не оплатить. У нас наразі більш творчий підхід до лікування.

Можете визначити п'ять головних рис, притаманних хорошому лікарю?

Перша — людяність. Друга — критичне мислення. Третє — доброзичливість.

Впевненість в собі має бути, це особливо важливо в хірургічних спеціальностях.

Ну а п'яте — поміркованість: перш ніж робити, треба свої дії добре обміркувати.

Чим від вас та ваших однокурсників відрізняються сучасні студенти?

Як каже мій син, сучасне юнацтво — покоління «ТікТоку». Їм потрібна висока концентрація знань, вони не готові штудіювати томи. На відміну від нас, вони виростили з інтернетом, для них пошук інформації нічим не обмежений. Ми мусили вірити підручникам, а про доступ до іноземної літератури взагалі не йшлося.

Сучасні студенти критичніше мислять?

Не всі. Як було і у нас, хтось має критичне мислення, хтось безпечно вірить викладачам. Я викладаю інтернам і, перш ніж вони почнуть щось робити, завжди прошу чітко відповідати: «Навіщо ми це робимо?»

Якщо відповіді немає, ми це не робимо. Є обґрунтована відповідь — будь ласка, пробуйте.

Такий підхід більше залежить від викладача: хтось дає більше самостійної роботи, хтось менше.

Але я знаю, що своїм інтересам — тим, кого навчав — я й свою дитину довірю, й власне життя.

Кого Ви вважаєте своїми вчителями?

Багато чому мене навчив професор Міщук Іван Ілліч — він був завідувачем нашого курсу (курс анестезіології й реаніматології ВНМУ — ред.).

А ще мої друзі-колеги: ми разом працювали, робили помилки, й ці помилки — найефективніший спосіб навчитися. Звісно, краще було б не припускати помилок, але це неможливо. Не помиляється той, хто нічого не робить.

Щоб Ви порадили майбутнім лікарям?

Любити свою професію. Якщо не любиш, нічого не вийде.

Завжди будуть сумніви, якщо будете думати. Але страх не мусить заважати роботі, як би вам не було складно. У найскрутнішу мить знання допоможуть. Відженіть відчай якомога далі й просто працюйте. Лікарі бояться, й багато хто не може перемогти страх, але пам'ятайте: усе у ваших руках.

Ви є співзасновником проєкту «DoctorThinking». Що це за проєкт?

Шість років тому він починався з ідеї проводити неформальні зустрічі лікарів-практиків, студентів, викладачів, на яких ми обговорювали деякі медичні питання. Зараз це загальноукраїнська платформа медичної онлайн-освіти з великою кількістю медіаконтенту: вебінари, конференції, огляди медичних технологій та операцій, лекції, електронні підручники, журнали та статті. На DoctorThinking працюють понад 100 онлайн-шкіл та вебпроєктів, підписані на платформу понад 50 тисяч лікарів.

Адже лікар має думати, читати й аналізувати. І, знову таки, любити професію.

Кілька разів у переліку Ваших стажувань зустрічається дис-

ципліна «медичина болю». Що це за напрям у медичній практиці?

На Заході така субспеціальність існує десь років 20. Навчання за нею триває два роки, можуть навчатись анестезіологи, неврологи, хірурги, нейрохірурги, невропатологи, онкологи. Суть спеціальності — лікування хронічного болю різного походження.

Цей напрям виокремлюється тому, що до хронічного больового синдрому має бути мультидисциплінарний підхід. Наприклад, у США близько 50 тисяч клінік лікування болю. «Хронічний біль» як окрема патологія вже є в 11-й редакції Міжнародного класифікатора хвороб.

У нас цю спеціальність ще не викладають. Але є професійна асоціація, вже написані підручники, є лекційний матеріал, видаємо журнал «Медичина болю».

У воєнних умовах це актуальна дисципліна?

Так. Фантомний біль у поранених — це те, що ми вже бачимо тут, в опіковому центрі. Зараз і після війни, на мою думку, фантомний біль буде третім або четвертим за поширеністю больовим синдромом.

Ви автор і співавтор багатьох навчальних посібників, лекцій тощо. Якими, на Вашу думку, мають бути сучасні навчальні матеріали, зокрема підручники?

Максимально насиченими інформацією. Давати її дуже стисло й підкріплювати тексти мультимедійними засобами. Наприклад, в 2022 р. у нас вийшов клінічний посібник «Регіонарна аналгезія та медицина болю»: в ньому багато ілюстрацій, схем, таблиць, є QR-код, за яким можна перейти, щоб подивитись відео до уроку.

Як Ви все встигаєте? Практикуєте тайм-менеджмент?

Просто треба любити те, що робиш. Тоді все встигаєш. У плануванні часу у мене тільки одне непохитне правило — щодня з молодшим сином півтори-дві години гуляємо.

А як ще відпочиваєте?

Сплю. І подорожую. Я називаю це науковим туризмом: обов'язково відвідати наукову конференцію у місті, де ти ще не був. Береш тиждень: три дні на конференцію, три — на знайомство з іншою країною.

*Спілкувалася
Тетяна Ігнат'єва*

Галина Семенівна Черешнюк: **Salus populus suprema lex, або Здоров'я народу – найвищий закон!**

«Терапія» і «хірургія», «акушерство та гінекологія», «неврологія» і «психіатрія», «офтальмологія», «дерматовенерологія» і багато інших термінів нині знайомі майже кожній освіченій людині, яка знає, що ними визначаються різні напрями медичної науки і практики та різні лікарські спеціальності.

А термін «соціальна медицина» викликає подив і запитання не лише у пересічного громадянина, а й у деяких керівників охорони здоров'я, які не завжди можуть його пояснити. Проте він інтегрує всі напрямки медичної науки і практики, їхній зв'язок з умовами життя і навколишнього середовища, з комплексом соціальних, психологічних, екологічних чинників, оскільки окреслює науку про громадське здоров'я, його залежність від зазначених чинників і комплексу науково обґрунтованих заходів, що забезпечують ліквідацію або мінімізацію впливу несприятливих для здоров'я чинників і стимуляцію дії оздоровчих факторів.

Отже, «соціальна медицина» — це наука, яка вивчає стан здоров'я населення та чинники, що його формують, обґрунтовує медико-соціальні заходи держави, суспільства та системи охорони здоров'я у напрямку його збереження, зміцнення і відновлення.

Громадське здоров'я — це профілактика захворювань, збільшення тривалості життя і зміцнення здоров'я шляхом організованих зусиль суспільства.

Саме цим напрямом присвятила життя Заслужений лікар України, старший викладач кафедри соціальної медицини та організації охорони здоров'я, відмінниця охорони здоров'я, радниця міського голови Вінниці з питань організації охорони здоров'я, голова Медичної ради з питань вивчення причин смертності населення м. Вінниці при міському голові Галина Семенівна Черешнюк. Вона нагороджена «Орденем княгині Ольги», медаллю «25 років незалежності України» та двома медалями «За заслуги перед містом».

«З дитинства мріяла стати лікарем і стала ним,» — так розпочала розповідь про себе Галина Семенівна. Далі подаємо оповідь про її, як визначила її Галина Семенівна, «Академію», без купюр.

АКАДЕМІЇ СПРАВЖНЬОГО ЛІКАРЯ

«Мій шлях проліг від дільничного педіатра Дашівської міської лікарні Вінницької області до головного педіатра міськздороввідділу м. Вінниці (нині департамент охорони здоров'я), заступника начальника управління охорони здоров'я, начальника міського управління охорони здоров'я; від шкільної золотої медалі до «Ордена княгині Ольги».

Моєю першою «Академією» була інтернатура. Закінчила педіатричний факультет Вінницького медичного (тоді ще) інституту в 1972 році. До речі, це була перша інтернатура в Україні.

В інтернатурі ми самостійно вели пацієнтів в стаціонарі, відвідували хворих вдома. Звичайно, нас постійно контролювали: чи правильно видаємо лікарняний лист, призначаємо лікування хворого тощо.

*Початок.
Продовження на 12-й стор.*

Галина Семенівна Черешнюк: **Salus populus suprema lex, або Здоров'я народу – найвищий закон!**

*Продовження.
Початок на 11-й стор.*

Я проходила інтернатуру в 3-й міській лікарні. Пам'ятаю, як раптово захворіла завідувачка дитячого відділення, і я понад місяць практично була єдиним педіатром в стаціонарі. Звичайно зверталася за порадою до наших професорів, нині покійних Решеткіної Л.П., Царюка М.Б.

Під час навчання в інтернатурі відчула, що можу вже самостійно працювати. За направленням до Дашівської дільничної лікарні Іллінецького району працювала чотири роки спочатку дільничним педіатром, а потім завідувачкою дитячого відділення, та й взагалі була єдиним педіатром на той час в цій лікарні. Мені доводилось самостійно здійснювати лікарські обходи дітей, виїжджати в села на профогляди дітей, здійснювати профілактичні бесіди з батьками.

Скажу відверто, що ця робота приносила мені велике задоволення. Саме цим питанням я сьогодні приділяю велику увагу на заняттях з лікарями-інтернами.

З часом я зрозуміла, що саме постійна санітарно-освітня робота з батьками, профілактична робота з дітьми стала моєю другою «Академією».

Так працювала близько 4 років, а потім вступила до клінічної ординатури Вінницького медичного інституту на кафедру соціальної гігієни (тепер соціальної медицини) і організації охорони здоров'я. Тобто третя «Академія» моя – це клінічна ординатура.

Тоді завідувачем нашої кафедри був доктор медичних наук, професор Лекарев Леонід Григорович, автор багатьох посібників, монографій, в тому числі монографії «Сільська лікарська дільниця». Він дуже багато зробив в плані організації охорони здоров'я і багато чому нас навчив.

Нас, клінічних ординаторів, було двоє, і Леонід Григорович уважно контролював нашу роботу особисто. Роки потому я написала до століття з його дня народження статтю «Світоч мого життя» — це дійсно було так. Він вчив нас і в

інституті, і в клінічній ординатурі досягати того, що запланували у своєму житті, йти до успіху і завжди перемагати, як би складно це не було.

Послідовницею Леоніда Григоровича була професор Процек Олена Герасимівна — дуже чемна, скромна, досвідчена людина, котра віддавала весь свій час роботі, яку любила і цінувала, за що її поважали студенти та науковці. Серед студентів Олена Герасимівна помітила майбутній науковий потенціал у теперішнього завідувача кафедри соціальної медицини і організації охорони здоров'я, нині професора Очередька Олександра Миколайовича, який продовжує гарні традиції своїх попередників і завжди йде назустріч молодим викладачам, підтримує їх і допомагає в науковій роботі, розвиває ініціативу.

Після ординатури мені запропонували залишитись на кафедрі, проте я дуже хотіла працювати практично, як лікар, але доля розпорядилась інакше...

Робота головним педіатром міста Вінниці, якій я присвятила більше ніж 20 років, стала моєю четвертою «Академією». На жаль, клінічну ординатуру скасували у нас в державі, а я на своєму досвіді зрозуміла, що вона дає багато для підвищення кваліфікації щодо організації охорони здоров'я, допомагає не лише професійному зростанню майбутніх керівників охорони здоров'я, а й значно покращує знання в управлінні.

На посаді головного педіатра міста обласного значення працювати було складно, адже тоді мені було всього 29 років, але то були найкращі роки. Багато разів підвищувала кваліфікацію на курсах: з реанімації та інтенсивної терапії, інфекційних хвороб, педіатрії тощо. Вночі чергувала в дитячій інфекційній лікарні.

Бувало так, що зранку йду на роботу в управління охорони здоров'я, о 6-й вечора — на чергування, і до ранку чергую дитячим інфекціоністом, а потім зразу — на роботу в управління. І таких чергувань на місяць було не менше 4-6.

У 1982 р. моєму чоловікові, доценту кафедри терапії Леоніду Васильовичу, який довгий час викладав військово-польову терапію, запропонували відрядження до Єменської Арабської республіки. Тоді, на мою думку, почали відкриватися залізні ворота у світ. В групі радянських лікарів потрібен був і педіатр, тож ми поїхали разом.

П'ята «Академія» — це робота за кордоном. Нас відрядили у шпиталь Аль-Ольфі, місто Ходейда, на самому березі Червоного моря. Там працювало близько 100 спеціалістів з Радянського союзу, але я була єдиним педіатром в цій групі.

В Ємені ми мали справу з дітьми, які важко хворіли на інфекційні хвороби. Зокрема, близько 1000 маленьких пацієнтів я пролікувала від дифтерії: діти надходили в дуже важкому стані, і більш ніж половина з них помирала.

Крім дифтерії ми лікували хворих на поліомієліт, малярію, черевний тиф, лейшманіоз, тетанус і багато інших хвороб. Звичайно, то були нелегкі часи, але там я отримала неоціненний досвід. Крім того, організувала в масштабі міста Ходейда профілактичний огляд школярів — до нас такої практики в Ємені не було.

Там ми вперше мали справу з приватною медициною. Одного разу директор нашого шпиталю Алі Салех запропонував мені у вільний від роботи час попрацювати у його приватному закладі. І вже під час прийому з'ясувалося, що в клініці та й взагалі в державі не було поділу на лікарів дитячих та дорослих, були лише лікарі загальної практики. Довелося працювати лікарем загальної практики.

Звісно, радилася з чоловіком, було дуже складно, але працювати в такому форматі мені сподобалося надзвичайно. Звичайно, вагітних жінок, людей з важкими захворюваннями серця, хірургічною патологією я відразу направляла у шпиталь. Так я отримала перший досвід у сімейній медицині, і до Вінниці у 1995 р. (після другого відрядження до Ємену) повернулася з новими ідеями і великим бажанням змін в нашій охороні здоров'я.

Новий етап в моїй трудовій діяльності – це реформування системи охорони здоров'я. У Вінниці, як належало після роботи за державним контрактом, знову стала до роботи головним педіатром, але це вже була зовсім інша країна.

Ми в нашому місті зробили першу в Україні реформу міської системи охорони здоров'я, без наказів тодішнього складу МОЗ, без погодження з обласним управлінням охорони здоров'я, на свій страх та ризик (в той час був великий дефіцит коштів на медичне обладнання і заробітну плату). Тоді я вже була начальником міського управління охорони здоров'я.

Нами було створено комісію, до якої входили представники провідних кафедр нашого медичного університету, головні лікарі медичних закладів Вінниці, і було прийняте рішення міської ради згідно із законом про місцеве самоврядування щодо реорганізації окремих ланок системи охорони здоров'я.

Завдяки проведеним реформам ми створили лікарню швидкої медичної допомоги по вулиці Київській, де сконцентрували всю ургентну хірургію. Лікарня працює і досі, а нещодавно там відкрили відділення екстреної медичної і невідкладної допомоги загальною площею 3 500 кв.м.

День народження цього відділення ми рахуємо з 11 липня 2018 р., коли Кабінетом міністрів України було підписано розпорядження № 479-р про внесення в програму будівлі, де воно знаходиться. Ця суперсучасна будівля з суперсучасним обладнанням побудована завдяки зусиллям тодішнього мера, прем'єр-міністра Гройсмана В. Б. (2016-2019 р.р.) і сьогоднішнього мера Вінниці Моргунова С.А., а також за підтримки обласної держадміністрації та Державного фонду регіонального розвитку. Багато зусиль доклали до відкриття відділення директор департаменту охорони здоров'я міської ради Шиш О.В. та директор лікарні швидкої медичної допомоги професор Фомін О.О.

Крім цього, завдяки реформам, проведеним у місті Вінниці, відкрито лікарню «Центр матері та дитини», було запроваджено лікування дітей-інвалідів, а також лікування дітей з особливими потребами коштом міської ради у Військово-медичному клінічному центрі центрального регіону м. Вінниці.

На той час його очолював генерал Мельник П. С., який, до речі,

був ініціатором багатьох реформ не лише у Вінниці, а й на теренах України. Ми відкрили три перші сімейні амбулаторії: на Старому місті, на базі колишньої другої дитячої лікарні та на Тяжолові.

Звісно, ці зміни спочатку прийняли не всі, але час показав, що тоді ми рухались у правильному напрямку і створили підґрунтя для подальших реформ не тільки у Вінниці, але й в Україні.

Багато делегацій з багатьох обласних центрів України приїздили до міста набувати нашого досвіду. Зокрема і я розповідала на запрошення представників Черкаської області про ті проблеми і позитиви, з якими ми зустрілись, проводячи реформи.

Коли настав час залишити державну службу, я звернулась до ректора ВНМУ професора Мороза В.М. з проханням працювати в університеті: є досвід, знання, бажання, здоров'я. Василь Максимович запропонував мені на вибір кафедру організації охорони здоров'я чи педіатрію. Оскільки організація була ближче до мого великого досвіду, обрала саме її.

І вже майже 20 років я працюю на кафедрі соціальної медицини та організації охорони здоров'я з великим задоволенням: згуртований колектив в університеті на всіх рівнях, в тому числі і на нашій кафедрі, заохочується ініціатива.

Спочатку я викладала студентам 6 курсу, а останні 10 років передаю свої знання та досвід лікарям-інтернам, є співавтором 3 посібників: «Організаційні основи загальної практики-сімейної медицини», «Особливості перебігу тропічної малярії в практиці сімейного лікаря», «Диспансеризація в діяльності лікаря та медичного закладу».

З великим бажанням я займаюсь з інтернами — це вже лікарі, яким на практичному досвіді можна розповісти, де і як потрібно використати нашу дисципліну «Соціальна медицина і організація охорони здоров'я». Адже вона дає можливість майбутнім лікарям розуміти суть медичної статистики, для чого потрібна аналітична робота в медицині та як здійснювати аналіз роботи медичного закладу, і багато іншого.

Я розповідаю лікарям-інтернам, яких помилок припускаються лікарі при веденні пацієнтів, як цим помилкам запобігти, яким чином проводити профілактичний нагляд, особливо дітей раннього

віку. Часто обговорюється питання ведення пацієнтів при різних захворюваннях, нерідко інтерни зупиняються на практичних помилках — тоді знання краще запам'ятовуються.

Поза програмою з лікарями інтернами-педіатрами та курсантами з сімейної медицини ми освоюємо методику інтегрованого ведення дітей від 2 місяців до 5 років за програмою ВООЗ.

За час роботи в медичному університеті я багато раз побувала в багатьох ВНЗ України і за кордоном: у Парижі, Бірмінгемі, Аліканте, Кельце, але такого сучасного вищого медичного навчального закладу, як Вінницький медичний університет, правда, не бачила ніде.

Навіть у складні 90-ті роки та на початку 2000-х, коли ми брали участь в конференціях на базі інших ВНЗ, не бачили такого порядку, який був і є в нашому вузі, адже тут з року в рік багато що будується, відкривається, поліпшуються умови для навчання студентів, інтернів. Та й місто Вінниця у нас дуже гарне, за останні роки стало кращим містом для життя в Україні. Я щаслива, що живу і працюю у Вінниці, потрібна університету та міському самоврядуванню!

Зараз, з іншими радниками міського голови, зокрема професоркою ВНМУ Мороз Л.В., продовжую працювати радником міського голови Моргунова С.А., який багато уваги приділяє медицині. Також, разом з досвідченими лікарями медичних закладів, на Медичній раді, яку я очолюю, ми розглядаємо скарги від населення, випадки смерті в стаціонарах чи вдома тощо. Це є незалежна рада при міському голові, де проводиться об'єктивний принциповий аналіз складних випадків.

Я безкінечно вдячна за допомогу і підтримку в роботі Медичної ради багатьом професорам та доцентам ВНМУ, які працюють в ній з десяток років. Неможливо обійти і керівників медичних закладів міста і департамент охорони здоров'я, які багато років працюють спільно з університетом на загальну справу. Користуючись нагодою, хотіла б подякувати всьому колективу ВНМУ, студентам, інтернам, а також всім керівникам КНП Вінниці і Вінницької області за той великий внесок, який кожен із вас робить у збереження найціннішого, що є в кожній людини — її ЗДОРОВ'Я!»

«ММ»

Білик Василь Данилович: до 100-річчя від дня народження

Січень 2023 року став дійсно історичним для Вінницького національного медичного університету. Окрім того, що ВНМУ імені Миколи Пирогова вперше від 1988 року отримав нового в.о. ректора, 14 січня виповнилося і 100 років із дня народження одного з попередніх ректорів університету — Василя Даниловича Білика, якого добре пам'ятають та шанують у великій університетській родині.

Пропонуємо вашій увазі короткий нарис біографії Василя Даниловича.

Василь Данилович Білик народився 14 січня 1923 р. в селищі Вапнярка Томашпільського району Вінницької області. В 1940 р. закінчив на відмінно Вапнярську середню залізничну школу № 62, в цьому ж році був зарахований без вступних іспитів до Київського медичного інституту ім. О.О. Богомольця.

В 1941 р., з початком війни і після закінчення першого курсу інституту, був призваний до Червоної Армії. Там він служив з липня 1941 до травня 1946 р. У армії Василь Данилович отримав звання старшого лейтенанта, був командиром взводу курсантів 2 Тюменського піхотного училища (1941-1945 рр.) та Західно-Сибірського піхотного училища (1945-1946 рр.). За час роботи у військових училищах навчав та випустив більше ніж 300 молодших лейтенантів.

Після демобілізації продовжив навчання з другого курсу в Вінницькому медичному інституті, який закінчив з відзнакою у 1950 р. Того ж року був зарахований за конкурсом до клінічної ординатури при кафедрі нервових хвороб Вінницького медичного університету. В 1951 р. переведений на посаду асистента цієї кафедри.

В 1958 р. Василь Данилович захистив кандидатську дисертацію та у 1966 р. був обраний доцентом. У 1973 р., по захищенню докторської дисертації, отримав вчене звання професора та був призначений професором кафедри нервових хвороб. А у 1977 р. Василь Данилович очолив кафедру сам.

Втім, це була не перша його ке-

рівна посада: на 6 років раніше, у 1971 р., Василь Білик був призначений проректором Вінницького медичного інституту з навчальної роботи, а у 1974 р. став ректором Вінницького медичного інституту ім. М. І. Пирогова. На цій посаді Василь Данилович працював до 1988 р.

Одночасно з 1974 до 1988 р. очолював Раду ректорів Вінницького вузівського центру, до якого входили вищі навчальні заклади Вінницької, Житомирської та Хмельницької областей. З 1983 р. очолював Вінницьке обласне наукове товариство неврологів, психіатрів та наркологів, а згодом став його почесним членом. Входив до президії правління Всесоюзного та Українського наукових товариств неврологів, психіатрів та наркологів.

За час роботи Василя Даниловича ректором:

- Відкрито два нових факультети (підвищення кваліфікації лікарів з філіалом в м. Хмельницькому і підготовчий факультет для іноземних громадян), проблемна наукова лабораторія з вивчення лікувальних якостей радонової води курорту Хмельник.
- Започатковано навчання іноземних громадян на основних факультетах, випущено понад 8 тисяч лікарів, підготовлено 180 кандидатів та 28 докторів медичних наук.
- Інститут набув статусу I категорії.

Кожні 2 роки проводились Всесоюзні Пироговські читання з участю провідних вчених-хірургів країни.

Щорічно на базі інституту відбувались всесоюзні та республіканські з'їзди науковців, науково-методичні конференції та наради викладачів медичних ЗВО.

В 1984 р. на базі інституту проходили виїзні загальні збори Академії медичних наук СРСР.

У 1984 р. інститут було нагороджено орденом «Знак пошани».

Була значно покращена матеріальна база інституту. Зокрема, були збудовані 3 студентські гуртожитки, студентська їдальня на 250 місць, аудиторний корпус на території обласної лікарні.

Складена кошторисна проектна

документація на будівництво нового студентського гуртожитку та корпусу науково-дослідного центру.

Збудовано спортивно-оздоровчий табір.

Василь Данилович був автором понад 70 наукових друкованих праць з клінічної неврології, більшість яких присвячена нейроінфекціям та патології екстрапірамідної системи. Особисто підготував 3 докторів та 12 кандидатів медичних наук, 3 магістрів, 12 клінічних ординаторів.

Впродовж 15 років був членом редакційної ради журналу «Врачебное дело» та редакційної колегії «Вісника Вінницького державного медичного університету», членом Міжнародної академії інтеграційної антропології.

За своє життя Василь Данилович отримав такі почесні звання та нагороди:

- Заслужений працівник вищої школи України (1979 р.) – за досягнення в розвитку медичної освіти та науки.
- Лауреат Державної премії України (1983 р.) – за відновлення музею-садиби М. І. Пирогова, використання його для широкої пропаганди досягнень медичної науки і практики охорони здоров'я.
- Почесний громадянин м. Вінниці (1998 р.) – за значний особистий внесок в розвиток медичної науки та охорони здоров'я в місті, підготовку висококваліфікованих медичних кадрів, активну участь в громадському житті міста.
- Орден «Трудового Червоного Прапора» (1976 р.).
- Орден «Дружби народів» (1981 р.)
- Медаль «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр.»
- 5 ювілейних медалей.

«ММ»

Фото з архіву родини В.Д. Білика

Кузьма Дерепи: народжений служити людям

23 листопада 2022 р. виповнилось 100 років з дня народження відомого отоларинголога, професора, колишнього завідувача ЛОР-кафедри ВНМУ ім. М. І. Пирогова Кузьми Петровича Дерепи. Його доля, невіддільна від долі України, не проста й особлива.

До цієї дати Наукова бібліотека університету підготувала біобібліографічний покажчик «Народжений служити людям», в якому на основі біографічних, архівних джерел та усної історичної досліджень висвітлено науковий та життєвий шлях Кузьми Петровича.

Він був не лише відомим науковцем, а й талановитим і чуйним лікарем, мудрим наставником та вчителем для кількох поколінь отоларингологів, зробив вагомий внесок у розвиток освіти, науки та медицини Вінниччини й України, врятував здоров'я та життя тисячам пацієнтів.

Кузьма Петрович Дерепи народився 23.11.1922 у багатодітній сім'ї. Зростав в атмосфері любові, родинного затишку й тепла; змалечку був при звичайній до праці.

При народженні батьки назвали його Казимиром, а вже Кузьмою він став у роки Другої світової війни, під час якої служив санінструктором на Сталінградському, Північно-Західному, Калінінському, 1-му Прибалтійському, 1-му Білоруському фронтах. Зазнав поранень. Його звитязний бойовий шлях відзначений орденами Вітчизняної війни, Червоної зірки, численними медалями та подяками командування.

У повоєнний час закінчив з відзнакою Старобільську фельдшерсько-акушерську школу, в якій навчався ще до війни.

Працював заввідділу охорони здоров'я Старосинявського р-ну Хмельницької обл.

У 1954 р. закінчив з відзнакою Вінницький державний медичний інститут. Навчався в клінічній ординатурі кафедри отоларингології ВДМІ, працював асистентом, доцентом, завідувачем (1962–2002) кафедри ЛОР-хвороб ВНМУ, протягом 1967–1969 рр. одночасно був проректором з навчальної роботи.

У 1969 р. був призначений головним отоларингологом Вінницької обл. Очолював обласне ЛОР-товариство. Був чудовим лектором, наповнював лекції цікавим практичним та теоретичним матеріалом. Підготував 8 кандидатів медичних наук, 68 клінічних ординаторів, на кафедрі підвищення кваліфікації – 188 отоларингологів.

У 1971 р. за самовіддану й звитязну працю К. П. Дерепи був нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора. У 1980 р. очолив Український склеромний центр. До 90-річного віку працював професором кафедри ЛОР-хвороб. Як видатному діячеві галузі охорони здоров'я йому двічі призначали стипендію Президента України.

Кузьма Петрович був висококваліфікованим фахівцем-оториноларингологом, багато й успішно оперував. Не лише виконував усі відомі на той час хірургічні втручання, а й навчав цього. Широко запроваджував нові методи діагностики й лікування ЛОР-захворювань у клініці та в центральних районних лікарнях області.

Працівникам бібліотеки вдалося відшукати зворушливі слова подяки від пацієнтів, у яких завдяки Кузьмі Петровичу збулася найзаповітніша мрія — чути як «листя

шелестить, дитина шепоче, вода струмить...»

Він створив школу оториноларингології у Вінницькій, Хмельницькій та Житомирській областях, де в закладах охорони здоров'я консультував пацієнтів, працював з ургентними хворими, здійснював післядипломне навчання ЛОР-лікарів. Мав значний досвід організації та проведення міжреспубліканських конференцій з проблеми склерому, конференцій отоларингологів області з різних питань патології ЛОР-органів.

Кузьма Петрович Дерепи – автор 199 наукових праць, 4 винаходів, 16 раціоналізаторських пропозицій. Основні його наукові праці стосуються патогенезу, діагностики, лікування хворих на склерому, отосклероз, злоякісні пухлини гортані.

Найбільшою цінністю для Кузьми Петровича була його родина, яку він обожнював, усе своє життя дбав про батьків та усіх своїх рідних.

Світлий, добрий спомин про професора завжди житиме в пам'яті колег, учнів, пацієнтів. Ім'я Кузьми Петровича Дерепи назавжди вписане у сторінки історії ВНМУ.

Ольга Юрчишина, завідувачка сектору краєзнавчих видань Наукової бібліотеки ВНМУ

Привітання індійських студентів з
Днем Республіки Індія

26 січня – День Республіки Індія

Це національне свято Індії, яке знаменує перехід країни від статусу британського домініону до республіки та прийняття Конституції.

Індійські студенти нашого університету урочисто відзначили це свято. На зборах була присутня в.о. ректора ВНМУ проф. Петрушен-

ко В.В., проректор з міжнародних зв'язків Андрушко І.І. та декан факультету підготовки іноземних громадян Довгань О.В.

Вікторія Вікторівна щиро привітала студентів з Індії та відзначила глибокі дружні зв'язки між нашими народами. Під час невеликої кон-

цертної програми студенти виконали пісні та вірші рідною мовою – хінді.

Від імені ректорату й усієї спільноти ВНМУ вітаємо наших індійських студентів і всіх громадян Індії із 73-ю річницею Дня Республіки!

Дорогі друзі!

З приємністю повідомляємо, що Програма імені Фулбрайта в Україні / Київський офіс Інституту Міжнародної Освіти оголошує початок приймання заявок для участі в чергових конкурсах на здобуття стипендій імені Фулбрайта для навчання, стажування і проведення дослідження на 2024–2025 академічний рік.

ДЛЯ СТУДЕНТІВ СТАРШИХ КУРСІВ ТА ВИПУСКНИКІВ ЗВО

- FULBRIGHT GRADUATE STUDENT PROGRAM: Навчання в американських університетах від одного до двох років на здобуття ступеня магістра.

ДЛЯ МОЛОДИХ ВИКЛАДАЧІВ ТА ДОСЛІДНИКІВ

- FULBRIGHT FOREIGN LANGUAGE TEACHING ASSISTANT PROGRAM: Стажування з викладання української мови (асистенція американським викладачам) в університетах/коледжах США тривалістю дев'ять місяців.

- FULBRIGHT RESEARCH AND DEVELOPMENT PROGRAM: Проведення досліджень в університетах США тривалістю від шести до дев'яти місяців.

ДЛЯ КАНДИДАТІВ ТА ДОКТОРІВ НАУК, ДОСЛІДНИКІВ ТА ФАХІВЦІВ

- FULBRIGHT VISITING SCHOLAR PROGRAM: Проведення досліджень в університетах США, дослідницьких центрах, бібліотеках, музеях, архівах тощо тривалістю від трьох до дев'яти місяців.

<https://fulbright.org.ua>

«Молодий медик» щиро вітає ювілярів січня:

- Байдюк Наталію Анатоліївну — лаборантку навчально-наукової клініко-діагностичної лабораторії
- Горбенко Олену Вячеславівну — завідувачку відділу Наукової бібліотеки ВНМУ
- Горленка Олександра Васильовича — доцента кафедри хірургічної стоматології та щелепно-лицевої хірургії
- Гріщука Андрія Семеновича — слюсаря-сантехніка господарчого відділу
- Гусакову Ірину Вікторівну — доцентку кафедри нормальної фізіології
- Желібу Лесю Миколаївну — доцентку кафедри неврології та нейрохірургії ФПО
- Кириченко Інну Михайлівну — асистентку кафедри соціальної медицини та ООЗ
- Колісника Петра Федоровича — завідувача кафедри фізичної та реабілітаційної медицини
- Лісчишина Геннадія Володимировича — викладача кафедри фізвиховання та ЛФК
- Пашинську Ольгу Степанівну — доцентку кафедри фармакології
- Рачук Олену Кирилівну — старшу лаборантку кафедри фармакології
- Салдан Юлію Йосипівну — доцентку кафедри очних хвороб
- Семенчук Валентину Павлівну — старшу інспекторку військового обліку військово-мобілізаційного відділу
- Суржинську Зою Миколаївну — лаборантку кафедри внутрішньої медицини № 2

Бажаємо здоров'я, наснаги до плідних справ та нових життєвих здобутків. Хай гарний настрій та оптимізм зіграють ваші дні, близькі оточують любов'ю та турботою. Душевної гармонії, злагоди в домівках, мирного неба!

